

5

*Niektó rád žije v samolúbosti, dúfajúc v stabilitu bez ťažkostí.
Ja však oveľa radšej prevraciam kamene a pozorujem, čo spod nich vylezie.*

-- Matka predstavená Odradová, *Postrehy o pohnútkach Ctených matre*

Aj po toľkých rokoch *Itaka* vyzrádzala svoje tajomstvá ako staré kosti, ktoré vystúpili na povrch bojiska po výdatnom lejaku.

Starý Bašar ukradol toto obrovské plavidlo z Gammu už veľmi dávno. Duncan bol na jeho palube držaný v zajatí už vyše desaťročie jeho pobytu na pristávacej ploche Kapituly. Teraz už leteli tretím rokom, no sama veľkosť *Itaky* a malý počet ľudí na jej palube robil nemožným preskúmať všetky jej záhady a nie tak ešte aj všade udržiavať bedlivo stráž.

Toto plavidlo, kompaktné mesto s vyše kilometrovým priemerom, malo viac než sto palúb na výšku a nespočetne mnoho koridorov a priestorov. Aj keď boli hlavné paluby a úseky vybavené strážnymi snímačmi, monitorovanie celej ne-lode bolo mimo možností Sestier. Hlavne keďže plavidlo malo záhadné elektronické mŕtve zóny, kde snímače nefungovali. Ctené matre, alebo pôvodný staviteľia tohto plavidla možno nainštalovali tieniace zariadenia, aby ochránili isté tajomstvá. Viacero kódom uzamknutých dvier ostalo neotvorených od čias čo loď opustila Gammu. Boli tu doslova tisíce komnát, do ktorých nik nevstúpil ani ich nespísal.

Napriek tomu Duncan neočakával, že na niektorej z málokedy navštevovaných palúb objaví dlho zapečatenú komoru smrti.

Výťah zastal na jednej z vnútorných úrovní. Aj keď si nevyžiadal toto podlažie, dvere sa otvorili a výťah sa vypol, aby prešiel sériou krokov vlastnej údržby, ktoré stará loď vykonávala automaticky.

Duncan skúmal palubu pred sebou. Všimol si, že je chladná a pustá, tlmene osvetlená, neobývaná. Kovové steny boli natreté len základnou bielou vrstvou náteru, ktorý na niektorých miestach nie celkom zakrýval drsný povrch kovu pod ním. Duncan o týchto nedokončených úrovniach vedel, no nikdy necítil potrebu preskúmať ich. Predpokladal totiž, že sú opustené, alebo neboli nikdy používané.

Nech je to už akokoľvek, Ctené matre túto loď vlastnili veľa rokov predtým než im ju Teg ukradol spod ich nosa. Duncan by nič nemal predpokladať.

Vystúpil z výťahu a potuloval sa osamote po dlhej chodbe, ktorá sa vinula do prekvapujúcej dialky. Skúmanie neznámych palúb a komnát bolo ako robiť skok zakriveným priestorom naslepo. Nevedel, kde skončí. Ako tak šiel, náhodne otváral komory. Dvere sa odsúvali bokom, aby odhalili tmavé, prázdne priestory. Z prachu a neprítomnosti zariadenia odhadoval, že ich nikto nikdy neobýval.

V strede úrovne paluby obkolesoval krátky koridor uzavretú časť, ktorá mala dvojce dverí, každé označené ako STROJOVNĀ. Dvere sa po jeho dotyku neotvorili. Duncan si so záujmom prezrel mechanizmus uzamykania. Jeho vlastný bioodtlačok bol zaznamenaný v lodných systémoch, údajne, aby mu poskytol úplný prístup. Zrušil ovládač dverí a nasilu otvoril pečate.

Keď vstúpil dovnútra, okamžite zaznamenal nezvyčajnú vlastnosť temnoty všade okolo, odporný dlho vyvetraný pach v ovzduší. Komora bola odlišná od ktorejkoľvek, v ktorej na palube tejto lode bol. Jej steny boli sfarbené prenikavo jasnou červeňou. Špliechance intenzívnej farby boli dráždivé. Zahnal svoj nepokoj a očami zameral čosi, čo vyzeralo ako fliachik obnaženého kovu na jednej zo stien. Duncan prešiel ponad ním rukou. Celá stredná časť komory sa nečakane začala so škripotom posúvať a otáčať.

Keď odstúpil bokom z cesty, z podlahy sa vynorili zlovestne vyzerajúce prístroje, stroje zhotovené s jediným účelom spôsobiť bolesť.

Mučiace prístroje Ctených matre.

Svetlá v tmavej komore sa akoby v dychtivom očakávaní rozsvietili. Po svojej pravici uvidel prostý stôl a tvrdé, ploché stoličky. Špinavé riady rozhádzané na stole obsahovali čosi čo vyzeralo ako zaschnuté zvyšky nedokončeného jedla. Cundry čosi muselo vyrušiť počas jedenia.

Jeden stroj v súprave stále zvieral kosť, ktorú držali pokope len zoschnuté šľachy, ostnatý drôt a franforce čiernej róby. Kosti viseli zo strany veľkého štylizovaného zveráka. Celé rameno obete bolo stále zakliesnené vo zvieracom mechanizme.

Stlačením dlho nečinného ovládania Duncan zverák otvoril. S veľkou dávkou opatrnosti a rešpektu odstránil rozpadajúce sa telo z drsného kovového objatia a položil ho na podlahu. Z väčšej časti mumifikované telo ženy vážilo len málo.

Bola to zjavne benegesseritská väzenka, možno Ctihodná matka z jednej z planét Sesterstva, ktoré Cundry zničili. Duncan vedel povedať len toľko, že nešťastná obeť nezomrela rýchlo ani ľahko. Keď sa díval na zvráskavené, skalopevne zovreté pery, skoro sa mu zdalo, že počuje kliatby, ktoré žena šeptala, keď ju Ctené matre zavraždili.

Pri silnejšom osvetlení z osvetľujúcich panelov Duncan pokračoval v skúmaní rozľahlej miestnosti a jej labyrintu zvláštnych strojov. Blízko dverí, ktorými vstúpil našiel priehľadnú plaskelnú schránku s príšerným obsahom. Štyri ďalšie ľudské kostry, všetky nahádzané na sebe v neporiadku akoby vhozené bez úcty dovnútra. Zavraždené a odhodené. Všetky z nich mali na sebe čierne róby.

Nezáležalo na tom, koľko bolesti učinili, Ctené matre informáciu, ktorú požadovali - polohu Kapituly a kľúč k benegesseritskej telesnej sebakontrolu - nedostali. Znechutené a rozzúrené Cundry svojich benegesseritských zajatcov zabíjali jedného po druhom.

Duncan o svojom objave v tichosti mysle uvažoval. Slova sa mu tu nezdali byť primerané. Najlepšie urobí ak povie o tejto hrôzostrašnej miestnosti Sheane. Ako Ctihodná matka už bude vedieť čo robiť.

Kevin J. Anderson a Brian Herbert

<http://www.dunenovels.com>

